

SYGDOM 20. SEP. 2014 KL. 21.14

Ung pårørende: »Til sidst var der endelig en, der viste lidt omsorg«

Hverken læger, sygeplejersker eller klasselæreren spurgte Sarah Noes, hvordan hun havde det, da hendes far var dødeligt syg af kræft.

FORTABT. Sarah Noes følte sig tit i vejen på sin fars hospitalsstue, og der var aldrig nogen læger eller sygeplejersker, der spurgte til hendes sorg og bekymringer. - Foto: Ditte Valente

Line Felholt
Sundhedsredaktør. line.felholt@pol.dk

Da Sarah Noes Sørensen var 13 år, blev hun pårørende. Det var en ensom oplevelse. For hendes kræftsyge far ville ikke selv tale om sin sygdom, og hospitalspersonalet havde travlt med at bede hende 'flytte sig lidt'.

»Jeg følte mig enormt usynlig, når jeg besøgte min far. Der var ikke nogen, der sagde, hej, jeg er din fars sygeplejerske. Det var mest sådan noget med 'kan du lige flytte dig – jeg skal lige tjekke nogle tal'. Jeg følte mig akavet«, fortæller Sarah Noes Sørensen.

Faren blev ramt af kræft i knæet. Benet blev amputeret. Men efter et års tid dukkede kræften op igen. Denne gang i lungerne. Og de næste fire år kæmpede faren mod kræften og var jævnlig indlagt.

»Jeg havde ofte brug for, at nogen satte sig ned og havde interesse for mig. At blive forkælet, få et knus. At nogen oprigtigt spurgte mig, hvordan jeg havde det«, fortæller Sarah Noes, der i dag er 24 år.

Da forældrene fik at vide, at kræften var tilbage, valgte de i første omgang at holde det hemmeligt for deres børn.

»De stod og hviskede ude i gangen. Det var meget ubehageligt og utrygt«, husker Sarah Noes.

Hendes mor kom dog hurtigt på andre tanker og svarede herefter åbent på alle spørgsmål fra børnene. Men Sarah Noes' far ønskede ikke selv at få løbende besked om sin sygdom.

»Det satte mig og mine søskende og min mor i en ubehagelig situation, for så ville lægerne heller ikke fortælle os noget. Det er enormt stressende ikke at vide besked«.

Sarahs far var syg i fire år, før han fik at vide, at der ikke var mere at gøre.

»Mine følelser var meget forbundet til, hvordan min far havde det. Min fars største frygt var, at han skulle få beskeden leveret på en distanceret klinisk måde. Og det var netop, hvad der skete. Der var ingen omsorg. Heller ikke for os. Hvordan kan lægens situation være hårdere end min? Min far skulle dø«.

Sarah Noes' far døde inden for et døgn efter. Inden da nåede hun at besøge ham på hospitalet en sidste gang. I første omgang var oplevelsen for voldsom, og Sarah Noes forlod stuen, men en sygeplejerske holdt om hende og sagde, at hun skulle gå derind igen.

»Det var første gang, en sygeplejerske gjorde det, jeg havde brug for. Viste omsorg«.

Men det var ikke kun på hospitalet, Sarah Noes mødtes af tavshed. Venner havde svært ved at tale med hende om hendes sorg, og klasselæreren spurgte heller ikke til hende.

»Jeg tænkte ellers, at min klasselærer måtte være en voksen, der havde øje for mig. Jeg prøvede én gang at fortælle hende, hvordan jeg havde det, men jeg kunne tydeligt mærke, at hun lukkede helt af«.

I dag, seks år efter at hendes far døde, betaler Sarah med egne ord stadig »en kæmpe efterregning«, men hun finder stor hjælp i at hjælpe andre som frivillig i en sorgrådgivning.

»Det var en form for handlingslammelse. Folk ville gerne gøre noget, men de var så bange for at gøre noget forkert. Men der er ingen løsning. Det bedste man kan gøre, er at lytte«.